

Arrest

nr. 139 694 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 10 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BAERT, die loco advocaat Mr. S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 22 oktober 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 23 oktober 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 14 maart 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 24 maart 2014 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te

verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoekster werd hiervan dezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : onbekend

voornaam : T.(...) P.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : China

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14/03/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. Ingevolge het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal (zie punt 1.2) weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 23 september 2014 (RvV 23 september 2014, nr. 129 968).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ter terechtzitting wordt de raadvrouw van verzoekster gewezen op het feit dat de asielaanvraag van betrokkene ondertussen definitief werd afgewezen door toedoen van het arrest van de Raad van 23 september 2014 (RvV 23 september 2014, nr. 129 968). De raadvrouw bevestigt dat zij tegen dit arrest geen cassatieberoep instelde. Bijgevolg is het schorsende effect van het beroep in volle rechtsmacht tegen de beslissing van de commissaris-generaal op de bestreden verwijderingsmaatregel en bijgevolg de argumentatie van verzoekster uit het eerste middel van haar verzoekschrift die hierop betrekking heeft, komen te vervallen.

3.2. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoekster geen enkel nut kan opleveren.

3.3. De Raad wijst erop dat verzoekster zowel in haar tweede als in haar derde middel onder andere de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de

wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing (hierna: het Anti-Folterverdrag). De internationale verdragen primeren op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

3.4. Verzoekster stelt in haar tweede middel met betrekking tot de schending van artikel 3 van het EVRM het volgende:

“Bijgevolg komt artikel 3 E.V.R.M. in het gedrang en had de verwerende partij de plicht een toetsing door te voeren aan deze internationale verdragsnorm.

*Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt immers “niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).*

Zoals reeds hierboven aangehaald is het vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing.

De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

*“338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu’il a exercé un pouvoir d’appréciation (...). » (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*).*

*De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 293 en 388).*

*Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, § § 75 – 76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107).*

Dit onderzoek, naar een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M., werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

De verzoekende partij wijst op de meerdere mensenrechtenschendingen die voorvallen in India. Zo is niet alleen de bewegingsvrijheid beperkt, maar worden Tibetanen eveneens blootgesteld aan ernstige discriminaties. Een schending van artikel 3 E.V.R.M. is bijgevolg meer dan reëel. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie.

“India has not agreed to any minimum standards for the treatment of refugees, and its policies towards refugees are without UN supervision. Moreover, India has rebuffed efforts from the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) and other international aid organizations to monitor and assist the Indian government with its refugee population. The Indian government repeatedly has barred access to many of the large refugee populations in the country’s interior; international assistance and monitoring is occasionally granted for a very small number of refugees living in urban centers. The U.S. Committee for Refugees (USCR) 1998 Country Report on India cited that of the more than 300,000 refugees in India, only 18,500 have received UNHCR protection. Although the Indian government claims that its policies conform to international standards, no Indian law refers directly to refugees. The Registration of Foreigners Act of 1939, the Foreigners Act of 1946, and the Foreigners Order of 1948, are the primary documents that control the treatment of all foreigners in India. Article 2 of the 1939 Registration of Foreigners Act defines a foreigner as “a person who is not a citizen of India.” The Foreigners Act of 1946

(Act) and the Foreigners Order of 1948 (Order) also use this definition of a "foreigner." Both the Act and the Order affirmatively give the Indian government the power to restrict movement inside India, to mandate medical examinations, to limit employment opportunities, and to control the opportunity to associate, as well as the ability to refole, or "return," refugees. The Refugee Convention bars all of these actions.

Article 3 of the Order, the Power to Grant or Refuse Permission to Enter, lists some specific criteria for denying foreigners entry into India, such as requiring a valid passport and entry at a specified border location. In addition, the Indian government can prohibit entry in an ad hoc fashion, by attaching "such conditions as it thinks fit to grant leave to enter." If refugees cannot meet certain technical criteria, such as possessing a passport, the Indian government has the power to refole them at the border, directly violating the Refugee Convention and customary international law. The U.S. Department of State, in its 1997 human rights report on India, cited examples of border authorities blocking entry to refugees without passports. Duplicating this power is Article 3(1) of the Act, which allows India to block entry of all foreigners. Once again, India does not have to consider any of the circumstances surrounding the person's request to enter, such as flight from persecution, but may "by order, make provision . . . with respect to all foreigners or with respect to any particular foreigner or any prescribed class or description of foreigner, regulating or restricting the entry of foreigners." In this area as well, the Act violates the Refugee Convention.

Article 3(2) of the Act lists restrictions that the Indian government can place on refugees already living in India, further violating the articles in the Refugee Convention. Article 3(2)(e) contains a list of nine broad orders regarding government regulation of rights and freedoms that the Refugee Convention guarantees. For example, India can require that foreigners reside in mandated areas. This restriction on movement enables India to confine foreigners to refugee camps and to conduct periodic camp inspections. Therefore, India can prohibit foreigners from associating with people it deems "inappropriate," prohibit select activities, and limit a foreigner's possessions. The language in Article 3(2) of the Act is broad and the terms are vague. Consequently, the Indian government has wide latitude in deciding which rights and freedoms in the Refugee Convention should be granted or denied to different refugee groups. For example, when the Chinese Premier visited in 1991, Tibetan refugee camp leaders and activists were arrested, and most Tibetan settlements and community organizations were placed under police surveillance. The Order, like the Act, limits the rights and freedoms outlined in the Refugee Convention. Article 11 allows India to control an individual's place of residence, movement, "association with any persons or classes of persons," and possession of any specified articles. Article 10 of the Order, Restrictions on Employment, highlights sectors of employment not available to foreigners, unless the foreigner obtains special government approval. In addition, the Order gives India the power to create new restrictions on employment as it believes necessary. Article 14, Expenses of Deportation, allows India to seize a foreigner's personal property to pay for their transportation and/or living expenses if India decides it should remove or deny entrance to the foreigner. Thus, these articles of the Order make movement, possessions, association, and employment of persons a "privilege" that India can revoke. This power contradicts the Refugee Convention's list of rights and freedoms that must be observed. The Indian government's decline in assistance appears to be a result of India's attempt to improve its relations with China and domestic political opinion. Further subsidization of the Tibetan refugee community may strain India's relations with China. For instance, China could potentially view this assistance as Indian support for a Tibetan state, and subsequently, as an affront to China's sovereign claim over Tibet. In addition, the retrenchment of assistance is an attempt to stem the overpopulation of Tibetan settlements. According to a 1998 country report on India by USCR, "Because India has no legal framework for determining refugee status, it deals with refugees on an ad hoc basis, which has led to refugees being used as 'pawns in regional geo-politics.'" Basing refugee policy on domestic or foreign policy contradicts the purpose of the Refugee Convention." (stuk 5, H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>)

"Choden, who has also worked as a nurse in Delhi, was working in a clothing shop in the small mountain town of Bomdila before she came to Canada. She said she often experienced discrimination there. "Some of the local people sometimes they will make problem for us. They come to our shops, they'll take things, and they won't pay. They'll say, 'You're refugees.' They just take things and go. We cannot argue with them."

One experience several years ago stands out in her memory. "These local people made us close our shops, for nearly four months, and they go on shouting 'Refugee go back, refugee go back.'" (stuk 6, VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>)

"There were many poor families in the district, who have become homeless after this action. How could Tibetans be spared from eviction as these are the directions of high court to clear the encroachments," an official at the district headquarters here said" (stuk 7, The times of India, "Tibetans struggling to find

another exile home in exile”, te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile, 7 oktober 2013).

Ook uit een recent persartikel blijkt de discriminatie uitgaande van de Indische bevolking ten aanzien van Tibetaanse vluchtelingen.

“Ce mardi 4 février, la rue Jantar – Mantar, l'enclave de New Delhi où affluent les protestataires de toute l'Inde, grondait de farouches slogans contre « le racisme en Inde ». La foule se pressait pour rendre hommage à Nido Tania, un étudiant originaire de l'Arunachal Pradesh, un Etat de la fédération indienne limotrophe de la Chine, tué quelques jours plus tôt lors d'une rixe dans un marché de la capitale. La bagarre avait éclaté suite aux remarques qu'avait dû essayer le jeune homme sur son profil psychique de type tibéto – birman. Le portrait de la victime s'étale derrière l'estrade, visage adolescent barré d'immenses lunettes. « Nido est mort en martyr, car il était différent » lance au micro Anuradha Chinoy, une professeure de l'université Jawaharlal - Nehru, militante de gauche. (...)

Kathing Ronrei n'est pas à court d'anecdotes. Comme cette scène où il a accompagné au poste de police de son quartier de New Delhi un ami ayant perdu son téléphone portable. A leur vue, les policiers ont commencé à se gausser : « ah les Chinkis (Chinois) » Parce qu'ils ont les yeux bridés, les habitants du Nord – Est sont moqués en permanence dans les rues en Inde. Aux côtés de Kathing Ronrei, Eddie Payeng, un étudiant de l'Arunachal Pradesh à la chevelure ébouriffée, s'enhardit « L'Inde es une société très raciste, dénonce – t – il. C'est profondément enraciné dans sa culture. Je ne peux plus compter le nombre de fois où on m'a traité de « Chinkis mangeur de nouilles », de « Jacky Chan » et où on imitait l'accent chinois sur mon passage. »

(stuk 19, « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014, de verzoekende partij zet vet).

Dat er discriminatie is tegen Tibetanen die uitmondt in geweld waarbij het leven in gevaar komt blijkt ook uit de recente moord op een jongeman louter en alleen omdat hij er buitenlands uitzag.

“Students from northeast on Saturday protested outside Lajpat Nagar police station against the death of 19-year-old Arunachal Pradesh student Nido Tania.

Scores of protesters held placards, raised slogans against discrimination and demanded justice.

"It is a shocking incident and it is not the first time. It is not just about people from northeast, people from outside always face discrimination here," said a protester." (stuk 29, Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>)

Ook in volgend krantenartikel “Aapsu urges caution against refugees wrongdoing” wordt aangetoond hoe men tegenover Tibetanen die het land ontvlucht zijn staat in India (stuk 30) .

De verzoekende partij werd in India voortdurend gediscrimineerd. De verzoekende partij zag geen andere oplossing dan India definitief te verlaten teneinde een beter leven te kunnen opbouwen, vrij van onmenselijke behandelingen ten gevolge van de alomtegenwoordige discriminatie.

Gelet op de situatie van Tibetanen werden ook reeds vragen gesteld in procedures hangende voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Deze vragen gingen juist over het gevaar op refolement (stuk 8). Beide zaken zijn nog steeds hangende voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (stuk 26). Dat er wel degelijk risico op refolement en dus op schending van art. 3 EVRM is, wordt bevestigd door onderstaande objectieve informatie:

« Mais d'autres personnes de contact auraient évoqué des déportations. Conformément au département de la sécurité du Central Tibetan Administration, un Tibétain sans RC a été déporté. Le Tibet Justice Center a aussi rapporté qu'il y aurait eu, depuis les années 1990, des cas isolés de rapatriements forcés vers la Chine.³³ Les réfugiés tibétains qui entrent directement en Inde par la frontière si-no-indienne seraient refoulés à la frontière sans que leur mise en danger soit examinée.³⁴ Selon les indications des autorités indiennes de mars 2012, les réfugiés tibétains ne seraient pas directement remis aux autorités chinoises, mais relâchés dans la région frontalière. » (stuk 3, Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, « Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>, p. 4)

Daarnaast dient nog gewezen te worden op de precare positie van vrouwen in India. Tibetaanse vrouwelijke vluchtelingen worden door Indiase mannen niet alleen in een ernstige mate gediscrimineerd, doch ook lastig gevallen. Verkrachtingen vierten hoogtij in India.

Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie. Het is voor de verzoekende partij hoegenaamd niet veilig in India.

“On New Year's Eve, just as many of us were looking forward to toasting the end of the year with wine, family and friends, a 16-year-old girl died in Kolkata, India after reporting two brutal gang rapes. It first appeared that she had taken her own life given the sustained threats and abuse she had endured. But

then reports emerged of police evidence that she was doused in petrol and set alight by two of her alleged attackers.

Like many of you, I would rather not have learned about this case a day after the pleasures of New Year parties. But, at a traditional time of reflection, it is hard to think of a better example of how little has changed over the past year, especially when it comes to sexual violence in India.

The teenager died exactly two days after the first anniversary of the death of a student who was brutally gang raped on a Delhi bus. This horrific assault raised awareness of sexual violence not just in India but around the world, in a way that few others have. It led to mass protests, new tougher anti-rape laws and a far greater interest in the issue from the media and politicians, locally as well as globally.

There have already been suggestions that, without the will to enforce the new laws, even global attention and local activism would not be enough to bring about change. And then this young girl died.

There have been other cases of abominable violence, of course. We could discuss the 10-year-old raped by an ambulance driver in Chhattisgarh, central India after he took her mother to hospital or the 22-year-old photojournalist gang-raped while working in Mumbai.

But the death and gang rape of a 16-year-old on the anniversary of another all-too similar death seems particularly poignant somehow. The trauma started back in October when the teenager was allegedly gang-raped in the town of Madhyamgram, a 90-minute drive from Kolkata. The next day, she was gang-raped again, allegedly by the same group of six men, to punish her for filing a police case. Continued harassment saw the family move home and first reports suggested that the young woman set herself on fire on 23 December, keen to end the torment for good, and eventually died on 31 December.”

(stuk 21, The Guardian, 2 januari 2014, <http://www.theguardian.com/lifeandstyle/womens-blog/2014/jan/02/death-gang-rape-victim-india-new-years-eve>)

“India heeft te maken met een steile opmars van het aantal verkrachtingen in het land, tot 60 per dag. Deskundigen wijten de tendens aan de plattelandsvlucht, het Internet en de veranderende waarden in het land. (...) De hoofdstad New Delhi is goed voor een kwart van de verkrachtingen in het hele land. Uit een onderzoek van de Verenigde Naties vorig jaar nog bleek dat bijna 85 % van de vrouwen zich niet veilig voelde en vreesde lastiggevalen te worden. “Vrouwen voelen zich kwetsbaarder als ze reizen met of wachten op de bus, op straat of op de markt lopen”, besluit het onderzoek.”

(stuk 22, “Tot 60 verkrachtingen per dag in India”, *Enfance Tiers Monde*, toegankelijk op 24 januari 2014, te consulteren op http://www.kinderenderdewereld.be/index.cfm?Content_ID=878216711, de verzoekende partij zet vet)

“Een Deense toeriste heeft in India aangifte gedaan van een groepsverkrachting. Dat melden Indiase media. In Duitsland meldt der Spiegel vandaag dat een meisje van 18 is verkracht in een slaaptrein. (...) Groepsverkrachtingen zijn een gekend fenomeen in India. In juni vorig jaar werd een 20-jarige vrouw verkracht en vermoord door een groep mannen in Barasat, bij de metropool Calcutta in het noordoosten van India.” (stuk 23, “Meerdere meldingen van verkrachtingen in India”, *De Morgen*, 15 januari 2014, de verzoekende partij zet vet).

Volledigheidshalve wenst de verzoekende partij eveneens de vervolging van Tibetanen door de Chinese autoriteiten weer te geven. Dit gelet op het feit dat er geen enkele garantie is dat de Indiase autoriteiten de verzoekende partij niet gedwongen zullen verwijderen naar haar land van herkomst.

“Chinese authorities continued to use the criminal justice system to detain and punish citizens exercising their constitutional rights to “freedom of speech, of the press, of assembly, of association, of procession and of demonstration.” 75 Some of those punished during the reporting year had previous records of criticizing the Chinese government and Communist Party and of advocating for democracy and human rights.76 In addition, Chinese criminal defense lawyers and suspects in free speech cases continued to face substantial obstacles in ensuring that courts upheld procedural safeguards and the right to a fair trial, as required by the International Covenant on Civil and Political Rights.77 (...)

The frequency of Tibetan self-immolation reportedly focusing on political and religious issues increased during the Commission’s 2013 reporting year, peaking in October–November 2012 with 38 self-immolations 7 preceding and during the Communist Party Central Committee’s 18th Congress.8 Reports of self-immolators’ calls for Tibetan freedom and the Dalai Lama’s return continued 9 and remained concurrent with government use of regulatory measures to control and repress principal elements of Tibetan culture, including Tibetan Buddhist monastic institutions,10 and with the apparent collapse of the China-Dalai Lama dialogue.11 Tibetans have self-immolated in 10 of 17 prefectural-level areas of Tibetan autonomy and 1 ordinary prefecture.

The Party and government failed this past year to respond to Tibetan grievances in a constructive manner or accept any accountability for Tibetan rejection of Chinese policies. Officials characterized the crisis as the result of an external conspiracy to undermine

China’s internal security and social stability.13 In response, officials maintained policies and practices that exacerbate tension. In December 2012, then-Special Coordinator for Tibetan Issues Maria Otero cited examples:

- “Severe government controls on Tibetan Buddhist religious practice and monastic institutions”;
- “Education practices that undermine the preservation of Tibetan language”;
- “Intensive surveillance, arbitrary detentions and disappearances of Tibetans, including youth and Tibetan intellectual and cultural leaders”;
- “Escalating restrictions on news, media and communications”;
- and
- “The use of force against Tibetans seeking peacefully to exercise their universal human rights.”

By early February 2013, official media reported nearly 90 formal arrests linked to self-immolation cases since October–November 2012 in Gansu and Qinghai provinces.⁹¹ Indicative examples of Tibetans detained (some imprisoned) for alleged links to a self-immolator or self-immolation, or for sharing self-immolation information, with timelines at least in part after the Opinion’s issue, follow.

- October 23, 2012. Officials detained six Tibetans at the site of Dorje Rinchen’s self-immolation in Xiahe (Sangchu) county, Gannan Tibetan Autonomous Prefecture (TAP).⁹² On January 31, 2013, the Gannan Intermediate People’s Court sentenced four of them to up to 12 years’ imprisonment for “intentional homicide” and two to up to 4 years for “picking quarrels and provoking troubles.”⁹³
- After November 19. Following his detention, on February 8, 2013, the Huangnan Intermediate People’s Court in Huangnan (Malho) TAP sentenced a monk to 13 years’ imprisonment for “inciting” homicide and separatism in a case where someone decided not to self-immolate.⁹⁴
- Likely December. Officials detained at least nine Tibetans in connection with Tsering Namgyal’s November 29 self-immolation in Luqu (Luchu) county, Gannan.⁹⁵ On February 28, 2013, the Gannan Intermediate People’s Court sentenced three of them to up to 15 years’ imprisonment for “intentional homicide.”⁹⁶
- Possibly December. Officials detained three Tibetans in Haidong prefecture, Qinghai.⁹⁷ On March 18, 2013, the Haidong Intermediate People’s Court sentenced them to up to six years’ imprisonment for using “self-immolation incidents” to disseminate pro-independence information.⁹⁸
- December 3. After the December 2 self-immolation of Sangdu Kyab in Xiahe on December 3, security officials reportedly detained five Bora Monastery monks for interrogation.⁹⁹
- After December 9. After the December 9 self-immolation of Wangchen Kyi in Zeku (Tsekhog) county, Huangnan, officials detained five Tibetans described as friends or family of self-immolators.¹⁰⁰
- Around December 24. Following the November 29 self-immolation of Tserin Namgyal in Luqu county, security officials reportedly detained eight Tibetans for sharing information on the self-immolation.¹⁰¹
- Possibly early 2013. Following the detention of four Tibetans in Huangnan, on April 13, 2013, the Huangnan Intermediate People’s Court sentenced the Tibetans to up to six years’ imprisonment for “inciting separatism” by sharing self-immolation information with domestic and overseas groups.¹⁰²
- January. Officials detained seven Tibetans in connection with Sanggye Gyatso’s October 6, 2012, self-immolation in Hezuo (Tsoe) city, Gannan.¹⁰³ Police characterized the case as “organized and premeditated homicide” because three detainees allegedly discussed self-immolation, contacted a Tibetan organization in India, and sent self-immolation information out of China.¹⁰⁴
- July. In a Sichuan province case, officials reportedly detained six Tibetans, including five monks, after monk Konchog Sonam self-immolated on July 20 in Ruo’ergai (Dzoerge) county, Aba (Ngaba) Tibetan and Qiang Autonomous Prefecture.¹⁰⁵

As self-immolation frequency increased, authorities strengthened a security crackdown based on the premise of “stability maintenance”¹⁰⁶ that infringed on Tibetans’ freedoms of expression, association, and movement, and curtailed their ability to communicate or share information.¹⁰⁹ Examples follow.

- Expression. The Opinion established a legal pretext for punishing Tibetans who expressed views sympathetic to self-immolators or self-immolation¹¹⁰ by providing a broad basis for characterizing such expression as “inciting” self-immolation.¹¹¹
- Association, movement. Authorities interfered with Tibetans’ right to associate with other Tibetans within local communities,¹¹² within wider Tibetan areas,¹¹³ and with persons living abroad.¹¹⁴ Human Rights Watch reported establishment of neighborhood security “grids” in the TAR,¹¹⁵ and a program to classify Tibetan villagers individually based on religious and political factors.¹¹⁶
- Communication, information. Authorities interfered with communication,¹¹⁷ preventing Tibetans from sharing or receiving information on self-immolations and other topics deemed harmful to “social stability,”¹¹⁸ as well as accessing international news.¹¹⁹

Developments consistent with established policies this past year include the following examples.

- *Reassessment, reappointment of Tibetan Buddhist*

teachers. Effective December 2012, national measures required Tibetan Buddhist monastic teachers 135 to submit, every five years, to a reassessment 136 conducted by Party- 137 and government-controlled Buddhist associations.138 Criteria include patriotism toward China,139 supporting Party leadership, 140 and accepting guidance from government- and Party-run offices.141 Reappointed teachers must sign an agreement acknowledging such obligations.142 Teachers who “forfeit” appointment credentials are deemed unqualified to teach.143

- *More “harmonious model monastery” awards.* Following the May 2012 initial round of such awards,144 officials recognized 100 TAR monasteries and nunneries and over 7,500 “patriotic, law-abiding, and advanced monks and nuns” in December. 145 An abbot speaking at the ceremony described patriotism toward China as “an unshirkable responsibility” of Tibetan Buddhists and likened “safeguarding the unification of the motherland” to a duty of “disciples of Buddha.” 146

- *Aggressive “legal education” campaigns.* Officials continued to enforce “education” focusing on government legal measures to pressure Tibetans into complying with policies that obstruct their freedom of religion.147 On January 14, 2013, authorities reportedly “detained” or “disappeared” 14 senior monastic officials from four of Lhasa’s premier Tibetan Buddhist institutions after summoning them to a local meeting. Authorities removed them to a monastery in Naqu (Nagchu) prefecture for “political education.”

(stuk 11, US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op

<http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>, verzoeker zet vet)

“The atmosphere of tight security established in 2008 generally remained in place in 2010. Repression intensified in March ahead of the anniversary of the Dalai Lama’s 1959 flight from Tibet. During the year, the list of those facing detention expanded beyond the monastic and activist communities to include intellectual, cultural, and business figures, some of whom had previously been favored by the Chinese government.

Political Rights and Civil Liberties:

The Chinese government rules Tibet through administration of the TAR and 12 Tibetan autonomous prefectures or counties in the nearby provinces of Sichuan, Qinghai, Gansu, and Yunnan. Under the Chinese constitution, autonomous areas have the right to formulate their own regulations and implement national legislation in accordance with local conditions. In practice, decision-making power is concentrated in the hands of senior CCP officials; in the case of the TAR, Zhang Qingli, an ethnic Chinese, has served as the region’s CCP secretary since 2005. The few Tibetans who occupy senior positions serve mostly as figureheads, often echoing official statements that condemn the Dalai Lama and emphasize Beijing’s role in developing Tibet’s economy. In January 2010, Padma Thrinley (named “Pema Choling” in the Chinese press), a Tibetan, was appointed to replace Jampa Phuntsog as chairman of the TAR government.

(...)

Chinese authorities control the flow of information in Tibet, tightly restricting all media. International broadcasts are jammed. Increased internet penetration in urban areas has provided educated residents with more access to information, but the online restrictions and internet cafe surveillance in place across China are enforced even more stringently in the TAR. Security forces periodically confiscate communications devices from monasteries and private homes, and routinely monitor calls in and out of the region. Tibetans who transmit information abroad often suffer repercussions including long prison sentences, while some internet users have been arrested solely for accessing banned information. During 2010, the list of targets for detention expanded beyond the monastic and activist communities to include intellectuals and cultural figures, some of whom were previously favored by the Chinese government. In one prominent example, environmentalist and art dealer Karma Samdrup was sentenced in June to 15 years in prison on tomb-raiding charges. The case was widely seen as a trumped-up attempt to punish him for trying to free his brothers, who had been detained after starting an environmental protection group in their village and accusing local officials of poaching. According to overseas Tibetan groups, over 60 Tibetan writers, intellectuals, and cultural figures have been arrested since 2008, with some sentenced to lengthy prison terms. In December 2010, three Tibetan writers were sentenced to between three and four years in prison on charges of “inciting subversion,” having published articles about the protests of March 2008 in a Tibetan-language magazine, Shar Dugri.

Authorities continued to restrict access to the TAR for foreign journalists in 2010, though restrictions in eastern Tibetan areas were not as tight. Foreign reporters were denied entry around politically sensitive dates and high-profile events like the April 2010 earthquake in Qinghai. During other periods, they were required to travel in groups and obtain prior official permission; Tibet was the only area of China to require such special authorization. Residents who assisted foreign journalists were reportedly harassed.

The authorities regularly suppress religious activities, particularly those seen as forms of political dissent or advocacy of Tibetan independence. Possession of Dalai Lama–related materials can lead to official harassment and punishment, though many Tibetans secretly possess such items. CCP members, government employees, and their family members are not allowed to practice Buddhism, at least within the TAR. The Religious Affairs Bureaus (RABs) control who can study religion in monasteries and nunneries; officials allow only men and women over the age of 18 to become monks and nuns, and they are required to sign a declaration rejecting Tibetan independence, expressing loyalty to the Chinese government, and denouncing the Dalai Lama. Regulations announced in 2007 require government approval for the religious recognition and education of reincarnated Buddhist clergy. In March 2010, the Beijing-selected Panchen Lama joined the Chinese People’s Political Consultative Conference, an advisory body closely linked to the CCP. The government manages the daily operations of monasteries through Democratic Management Committees (DMCs) and the RABs. Only monks and nuns deemed loyal to the CCP may lead DMCs, and laypeople have also been appointed to these committees.

Since March 2008, the authorities have intensified ideological education campaigns that had been conducted sporadically since 1996 and began to escalate after Zhang Qingli’s appointment in 2005. These campaigns have occasionally been extended beyond monasteries to reach Tibet’s general population, forcing students, civil servants, farmers, and merchants to recognize the CCP claim that China “liberated” Tibet and to denounce the Dalai Lama. Monks and nuns who refuse face expulsion from their religious institutions, while others risk loss of employment or arrest. In January 2010, the state-run Buddhist association announced measures to reregister monks and nuns, raising concerns that the process would be used to weed out disloyal clergy; little information was available about the implementation of the measures as of year’s end.

University professors cannot lecture on certain topics, and many must attend political indoctrination sessions. The government restricts course materials to prevent the circulation of unofficial versions of Tibetan history.

Freedoms of assembly and association are severely restricted in practice. Independent trade unions and human rights groups are illegal, and even nonviolent protests are often harshly punished. In May 2010, a crackdown on protests in Xiahe County against the expansion of a cement factory left 15 Tibetans injured. In August, police in Baiyu County, Sichuan Province, opened fire on people protesting extensive gold-mining operations, killing at least one and reportedly wounding 30. Nongovernmental organizations (NGOs) focused on development and health care operate under highly restrictive agreements.

Despite the risks, Tibetans continue to seek avenues for peacefully expressing dissatisfaction with government policies. In the largest protests since 2008, hundreds of students in Qinghai demonstrated against the establishment of Mandarin as the primary language of instruction in October 2010. The authorities responded by increasing the security presence around high schools and colleges, but they reportedly did not use violence to punish demonstrators.

The judicial system in Tibet remains abysmal, and torture is reportedly widespread. Defendants lack access to meaningful legal representation. Trials are closed if state security is invoked, and sometimes even when no political crime is listed. Chinese lawyers who offer to defend Tibetan suspects have been harassed or disbarred. Security forces routinely engage in detention without due process. Periodic waves of arbitrary arrests continued in 2010, though not on the same scale as in 2008. Though precise figures were unavailable, a partial list of political prisoners published by the U.S. Congressional-Executive Commission on China included 824 Tibetans as of September 2010, the vast majority of whom were arrested on or after March 10, 2008.

Heightened restrictions on freedom of movement—including troop deployments, roadblocks, and passport restrictions—were employed sporadically during 2010, particularly surrounding politically sensitive anniversaries. Increased security efforts kept the number of Tibetans who successfully crossed the border into Nepal at around 800 during the year, compared with over 2,000 in 2007. In the first incident of its kind since 2003, the Nepalese authorities in June 2010 repatriated three Tibetan refugees to China, where they were immediately detained. ...”

(stuk 12, Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>, verzoekende partij zet vet).

“Since February 2009, more than 120 Tibetans have set themselves on fire in Tibet, including young students, monks, nuns, farmers or nomads. In terms of frequency and geographical spread, this constitutes one of the most significant waves of self-immolation as political protest globally in the last 60 years.

There is clear evidence that there is a direct correlation between the self-immolations and unrest in Tibet and an intensified campaign against the Dalai Lama combined with the expansion of legal measures tightening state control over Tibetan religion. This has been particularly evident following the imposition of increasingly restrictive measures in the eastern Tibetan areas of Amdo and Kham, where most of the self-immolations have occurred. While the underlying policies have been in effect in Tibet since the mid-

nineties, a worsening trend could be observed over the past five years since the Tibet-wide protests in 2008. Forms of protest by Tibetans against the effects of these policies have been met with further rights violations through the state, amounting to arbitrary arrests, enforced disappearances and inhumane treatment or punishment. Victims of these violations have been, to a large degree, but not exclusively, Tibetan Buddhist monks and nuns.”

(stuk 13, “Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People’s Republic of China’s second Universal Periodic Review”, Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>, verzoekende partij zet vet)

“The reality, however, is that severe, longstanding human rights violations by the Chinese state against Tibetans continue, irrespective of disputes over the political status of Tibet and the real or imagined motives of different parties and commentators. Sharp statutory restrictions on basic rights and freedoms, religious persecution against the clergy and laity, socio-economic and political discrimination, political prosecutions and torture, and mistreatment of prisoners have all been authoritatively documented over the years, including by inter-governmental bodies such as the United Nations. UN bodies that have raised concerns about the situation of Tibetans in recent years include the United Nations Committee on the Elimination of Racial Discrimination, which recommended that China “carefully consider the root cause” of the ethnic incidents in Tibet and Xinjiang; the Committee on the Rights of the Child; the Committee on the Elimination of Discrimination Against Women; the Committee on the Elimination of All Forms of Discrimination; the Working Group on Arbitrary Detention; the Working Group on Enforced or Involuntary Disappearances; the Special Representative of the Secretary-General on the Situation of Human Rights Defenders; and the UN special rapporteurs on, respectively, Freedom of Religion or Belief, the Right to Education, the Right to Food Security, and on the Promotion and Protection of the Right to Freedom of Opinion and Expression.³

Human Rights Watch has documented in recent years severe and systematic human rights abuses, including religious repression, torture, disappearances, politically motivated trials, and disproportionate use of force by security forces.⁴”

(stuk 14, “They Say We Should be Grateful” Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China”, Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf, verzoekende partij zet vet).

“The United States recognizes the Tibet Autonomous Region (TAR) and Tibetan autonomous prefectures and counties in other provinces to be a part of the People’s Republic of China (PRC). According to official data from China’s sixth decennial national census, conducted in November 2010, the TAR’s 2,716,400 ethnic Tibetans make up 91 percent of the TAR’s total population. Official census data also show ethnic Tibetans constituting 1.8 percent of the total population of Gansu Province, 24.4 percent in Qinghai Province, 2.1 percent in Sichuan Province, and 0.3 percent in Yunnan Province. (...) Many Tibetan government officials and CCP members in Tibet are religious believers, despite government and CCP prohibitions against officials’ holding religious beliefs or participating in religious activities. (...) There were numerous and severe abuses of religious freedom, including incarceration of religious prisoners and detainees. Monasteries were increasingly forbidden to deliver traditional educational and medical services to the people of their communities, and official intimidation was used to compel acquiescence and preserve a facade of stability. (...) Repression was severe throughout the year, but tightened further in the lead-up to and during politically and religiously sensitive anniversaries and events, such as the 15-day observance of Tibetan New Year (Losar), which started February 22; the fourth anniversary of the protests and riots in Tibetan areas that began on March 10, 2008; the observance of “Serf Emancipation Day” on March 28; the Dalai Lama’s birthday on July 6; the celebration of China’s National Day on October 11; and the 18th National Party Congress and related central leadership transition, which commenced on November 8.”

(stuk 15, “2012 International Religious Freedom Report – Tibet”, US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html, verzoekende partij zet vet).

“The government strictly controlled information about, and access to, the TAR and Tibetan areas outside the TAR, making it difficult to determine accurately the scope of human rights abuses. There was severe repression of freedoms of speech, religion, association, and movement. The intensified controls applied following the March 2008 riots and unrest in Tibetan areas eased somewhat after the second anniversary of the unrest and its suppression. Authorities continued to commit serious human rights abuses, including extrajudicial killings, torture, arbitrary arrests, extrajudicial detention, and house arrest. The preservation and development of Tibet’s unique religious, cultural, and linguistic heritage remained a concern.”

(stuk 16, “China: country of origin information (COI) Report”, UK Home Office, 24 augustus 2011, verzoekende partij zet vet).

"The Chinese authorities have stepped up their persecution of independent Tibetan news providers in recent weeks, arresting three writers who are frequent information sources for external observers on the pretext that they carried out "political activities aimed at destroying social stability and dividing the Chinese homeland." (...) "Instead of trying to turn Tibet into an information black hole, the Chinese authorities must put an immediate stop to these arbitrary arrests and release those detained without delay. We urge the international community to forcefully condemn their detention. (...) A Tibetan exile known only as Tharpa told Reporters Without Borders that he learned from two local sources that Kalsang Choedhar, a monk from Palyul monastery, was arrested in the market in Sog, in eastern Tibet, on 12 October for circulating information about a two-week-old crackdown by the Chinese authorities in Driru county. Choedhar's mobile phone was confiscated following his arrest and he is currently being held incommunicado in an unknown location. Hundreds of Tibetan monks from Palyul monastery demonstrated outside Palyul county government offices and a police station to demand Choedhar's release. Officials said he had been transferred to Chamdo. Tsultrim Gyaltzen, a 27-year-old Tibetan writer who uses the pen-name of "Shokdril," was arrested in Khardrong, in Driru province, on 11 October, and a 25-year-old associate known only as Yulgal was arrested the next day. Both are accused of "political activities aimed at destroying social stability and dividing the Chinese homeland." Their current place of detention and physical condition are not known. Gyaltzen's computer, mobile phone, books and other personal effects were confiscated by Chinese security officials who went to his home at 1 a.m., witnesses said. A former monk, Gyaltzen has written two books about Tibet and used to edit a Tibetan-language magazine called The New Generation. Yulgal is a former Security Bureau officer who resigned because of the "political" nature of his work. The manner in which the three are being held is similar to that used with Lobsang Nyamgal, a Tibetan poet also known by the pen-name of "Sangming," who has been held incommunicado ever since his arrest on 15 May 2012 for publishing the Dalai Lama's banned speeches and other politically sensitive works about Tibet."

(stuk 17, "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013).

"More than 110 Tibetans have set themselves on fire since February 2009. The Tibetans have publicly self-immolated in protest against Chinese oppression; many accusing the authorities of repressing their religion and eroding their culture. They have chosen this route because not enough attention is being paid to the Tibetans, said Lobsang Nyandak, the North American representative to His Holiness the Dalai Lama since 2008. (...) "The revolution that is brewing in Tibet is driven by political repression, cultural assimilation, social discrimination, economic marginalization and environmental destruction," said Sangay."

(stuk 18, "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013).

Gezien het hardhandig optreden van de Chinese autoriteiten op dit moment ten aanzien van de Tibetanen bestaat er dan ook een reëel risico op ernstige schade.

Uit de objectieve informatie blijkt meer dan genoegzaam dat de Chinese autoriteiten buitensporig geweld gebruiken tegen mannen en vrouwen van Tibetaanse oorsprong die zij onder 'handen' krijgen. Dit vormt dan ook een schending van artikel 3 E.V.R.M. nl. verbod op foltering en onmenselijke gedragingen.

India kan niet worden beschouwd als een alternatief, Tibetanen hun bewegingsvrijheid wordt er beperkt, zij dienen te leven in toegewezen nederzettingen en in schrijnende omstandigheden, zij hebben geen rechten en slechts een tijdelijk verblijfsrecht, zij zijn overgeleverd aan de ad hoc beslissingen van de overheid en kunnen er geen vluchtelingenstatuut krijgen, ... Daarnaast worden zij blootgesteld aan ernstige discriminaties waarbij zij aan vervolging worden blootgesteld omdat zij een minderheidsgroep zijn.

De bestreden beslissing dd. 24 maart 2014 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) (stuk 1) is behept met verschillende lacunes. Er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd."

In haar derde middel formuleert verzoekster haar grief op grond van artikel 3 van het EVRM, artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het Anti-Folterverdrag als volgt:

"De verwerende partij heeft de plicht rekening te houden met principe van non – refoulement, omvat in het in internationale recht. Dit principe verhindert dat (kandidaat -) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

"The principle of non-refoulement is the cornerstone of asylum and of international refugee law. Following from the right to seek and to enjoy in other countries asylum from persecution, as set forth in Article 14 of the Universal Declaration of Human Rights, this principle reflects the commitment of the

international community to ensure to all persons the enjoyment of human rights, including the rights to life, to freedom from torture or cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, and to liberty and security of person. These and other rights are threatened when a refugee is returned to persecution or danger.”

(“UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement”, UNHCR, november 1997)

Met betrekking tot een mogelijkheid van refoulement van India naar China stelt het Commissariaat - Generaal in haar beslissing in zeer algemene bewoordingen “er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC” (stuk 9).

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt of de verwerende partij in concreto is nagegaan of bovenvermelde bepalingen in India worden gegarandeerd.

De Indische migratiereglementering biedt geen enkele dergelijke garantie tegen gedwongen terugkeer naar China. Aangezien Tibetanen voor de verlenging van hun verblijfsvergunning onder de algemene voorwaarden voor de verlenging van visa vallen, lijkt de wettelijke sanctie voor het niet tijdig verlengen ervan ook op hun van toepassing. Dat dit risico reëel is, wordt ook nog in andere bronnen bevestigd:

“Because undocumented Tibetans may not reside in India without an RC, new arrivals or those without a valid RC have increasingly been subject to harassment by the police, including detention for as long as three months, demands for payment of fines as a condition of release, and, at times, deportation threats. Many sources testified that Tibetans have been arrested and jailed by local authorities for their failure to possess RCs.”

(stuk 24, “Tibet’s Stateless Nationals II: Tibetan Refugees in India”, Tibet Justice Center, september 2011, verzoekende partij zet vet)

Diverse bronnen getuigen van het feit dat deportatie wordt gebruikt bij overtreding van de verblijfsreglementering. Ook is het schering en inslag dat wordt bedreigd met deportatie, of naar China of naar Nepal (die vervolgens deportaties doet naar China), hierbij worden personen naar het grensgebied gebracht, hetgeen een soortgelijke situatie is met Griekenland en Turkije destijds (EHRM, MSS t. België en Griekenland).

Het gegeven dat India geen refoulement zou toepassen, behoudens veroordeelden, zoals het Commissariaat - Generaal voorhoudt, wordt bovendien niet bevestigd door andere, evenwaardige, bronnen.

« Mais d’autres personnes de contact auraient évoqué des déportations. Conformément au département de la sécurité du Central Tibetan Administration, un Tibétain sans RC a été déporté. Le Tibet Justice Center a aussi rapporté qu’il y aurait eu, depuis les années 1990, des cas isolés de rapatriements forcés vers la Chine. Les réfugiés tibétains qui entrent directement en Inde par la frontière si-no-indienne seraient refoulés à la frontière sans que leur mise en danger soit examinée. Selon les indications des autorités indiennes de mars 2012, les réfugiés tibétains ne seraient pas directement remis aux autorités chinoises, mais relâchés dans la région frontalière. » (stuk 3, Organisation Suisse d’aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l’analyse-pays de l’Osar, 9 september 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>, p. 4)

Zo zijn er ook gevallen bekend waarbij personen effectief aan het risico van deportatie en refoulement werden blootgesteld. Zo is er het geval waarbij men er niet in was geslaagd om de RC te vernieuwen en men hiervoor veroordeeld werd wegens inbreuken op de Indische vreemdelingenwet en waarbij deportatie werd bevolen (stuk 20). Dit ondermijnt op ernstige manier de informatie vanwege het Commissariaat - Generaal.

Tsering Dandhup, a Tibetan national, was charged for overstaying in India after he failed to renew his Registering Certificatie (RC). He was sentenced to 6 months in jail and which will be complete on February 28. As per the court orders, the Jail Authorities will deport Tsering to his country after the completion of jail term. Tsering’s wife, Sonam Dolma, who is an Indian national, said that her husband had run away from Tibet as he was not feeling safe. « My husband failed to renew his RC as he had lost his documents. But later when he found the documents, he had voluntarily came forward to get them renewed by the Foreign Registration Office (FRO), Mandi. The FRO officials noticed the over stay of my husband and apprehended him », Domla said.

She further stated that as my husband is at the verge of completing his jail term after which he will be deported back to his country if his RC is not renewed. « Tsering fears for his life in Tibet due to the atrocities by the Chinese authorities for they are involved in a sort of ethnic cleansing. They are wiping out all those who pay obeisance to the Holy Dalai Lama and pursue Buddhist Teachings, » Dolma added. »

(stuk 20, North Gazette, “Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet”, 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>, de verzoekende partij zet vet)

Nergens kan de verwerende partij garanderen dat India Tibetaanse vluchtelingen niet zal uitwijzen naar China, een land waar het leven en de vrijheid van Tibetanen in gevaar is, en waar zij blootgesteld zullen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Dit maakt een schending uit van het non – refoulementverbod. De staten, zoals België, die Tibetaanse vluchtelingen laten terugkeren naar India, onder de noemer dat India kan beschouwd worden als “een eerste land van asiel” zijn indirect verantwoordelijk voor de inbreuk op het refoulementsverbod (J. VANDE LANOTTE en M. VAN DE PUTTE, “De verantwoordelijkheid van de uitwijzende staat: de zaak Cruz Varas”, T.B.P. 1992, afl. 1, 3 – 8).

De indirecte verantwoordelijkheid van staten voor de inbreuk op een refoulementsverbod indien zij vluchtelingen terugsturen naar een staat waar een uitwijzing naar het land van herkomst, in casu Volksrepubliek China, werd reeds door UNHCR bevestigd in het kader van het terugsturen van asielzoekers naar Griekenland overeenkomstig de Dublin II Verordening. Doch in casu gaat het om hetzelfde principe.

“The short time-limit for filing an appeal against the “interruption” decision, together with the hefty burden of proof, would in effect deny asylum-seekers returned to Greece any possibility of substantive consideration of their protection needs. If Greece subsequently removes such asylum-seekers to a country where they claimed their life or liberty would be threatened, this may amount to a breach of the non-refoulement obligation of States enshrined in Article 33 of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees. The State that returned the asylum-seeker to Greece in the first place would also bear responsibility for indirect refoulement.”

(UNHCR “The return to Greece of asylum-seekers with “interrupted” claims”, juli 2007, verzoekende partij zet vet)

De overheid dient garanties te hebben dat bij een terugkeer naar dit “eerste land van asiel”, in casu India, de betrokken persoon niet zal blootgesteld worden aan schendingen. De staat mag zich geenszins bezondigen aan indirect refoulement.

“However, the Court has previously held that the indirect removal of an alien to an intermediary country does not affect the responsibility of the expelling Contracting State to ensure that he or she is not, as a result of its decision to expel, exposed to treatment contrary to Article 3 of the Convention (see T.I. v. the United Kingdom (dec.), no. 43844/98, ECHR 2000-III). It sees no reason to hold differently where the expulsion is, as in the present case, to take place not to an intermediary country but to a particular region of the country of origin. The Court considers that as a precondition for relying on an internal flight alternative certain guarantees have to be in place.”

Uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bovendien dat verweerster ambtshalve had moeten nagaan of er “effective procedural safeguards” (effectieve procedurele waarborgen) aanwezig zijn in India om te vermijden dat Tibetaanse vluchtelingen ten onrechte worden teruggewezen naar China. Dit blijkt eveneens uit twee zaken die hangende zijn voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg (stuk 8, EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13 en EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13). Daarin werd door het Hof aan Zwitserland de volgende vraag gesteld: “What kind of assurances can the Swiss Government provide to the Court to guarantee that the applicant is not automatically expelled from India to China?”. Deze zaken zijn beide nog hangende voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (stuk 26). Effectieve procedurele waarborgen zijn in casu niet aanwezig.

Eveneens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest nr. 2.769 van 19 oktober 2007 geoordeeld dat er bij een uitwijzing van een asielzoeker naar een ander land er een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de effectiviteit van het principe van non refoulement. Eveneens ging het om arrest gewezen in kader van een uitwijzing naar Griekenland in het kader van de Dublin II verordening, doch dit arrest kan naar analogie worden toegepast. Waar het Commissariaat - Generaal stelt dat er bij haar nog geen gevallen bekend zijn van een gedwongen uitwijzing van Tibetaanse vluchtelingen door India naar China, kan dit hoegenaamd niet beschouwd worden als een onderzoek naar de effectiviteit van het principe van non – refoulement. Er zijn geenszins minimale kwaliteitsgaranties dat de verzoekende partij niet gedwongen zal uitgewezen worden van India naar Tibet.

“De l'ensemble des éléments fournis par la partie requérante à l'appui de son recours, le Conseil considère qu'il n'est pas exclu que le requérant ne puisse bénéficier, en cas de renvoi en Grèce, de toutes les garanties procédurales exigées par la Convention de Genève, et plus particulièrement du principe énoncé à l'article 22 de ladite Convention, à savoir le principe de non-refoulement vers le pays où le requérant dit craindre pour sa vie, en l'espèce, l'Irak. La jurisprudence européenne et celle du Conseil d'état, exigent que les autorités de l'état qui entend faire reprendre un demandeur d'asile par un autre état partie au Règlement de Dublin, doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui y sera appliquée et particulièrement de l'effectivité du principe de non-refoulement.”

Daarenboven kunnen dergelijke garanties niet voorhanden zijn, nu India zijn beleid elk moment kan wijzigen (zie boven) al naar gelang hoeveel druk China uitoefent.

“Tsundue was threatened with prosecution under the Foreigners Act of 1946 if he failed to obey the orderd. When asked what prosecution would lean Santosh Patial, the additional Superintendant of Police replied “Deportation to Tibet.” (stuk 25, FreeTibet, “Indian Government bows to Chinese Pressure”, 17 november 2006).

Uit de CEDOCA nota dd. 11 maart 2014, p. 19 van het Commissariaat Generaal blijkt zelfs dat deportaties worden gebruikt als afschrikkingsmiddel.

“Ook de SP (police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district.”

Ook al worden er volgens verweerster de facto geen deportaties uitgevoerd, een dreiging tot uitdrijving of refoulement naar het land van herkomst, in casu China, is voldoende om te spreken van een schending van het non – refoulement beginsel.”

3.5. Vooraf merkt de Raad op dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en het daarin vervatte non-refoulementbeginsel aangezien haar asielaanvraag definitief werd afgewezen (zie punt 1.3).

3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

3.7. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij beweert dat geen onderzoek zou zijn gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er immers op dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet en dat dat aldus reeds ter gelegenheid van de behandeling van de asielaanvraag door de commissaris-generaal en recent nog door de Raad werd getoetst werd of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade voorhanden is, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekster baseert zich thans op dezelfde gronden in het kader van de beweerdde schending van artikel 3 van het EVRM en er kan niet worden ingezien waarom dit thans tot een andersluidende conclusie zou leiden.

3.8. Met betrekking tot het door verzoekster aangehaalde risico op een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de discriminatie van Tibetanen in Indië, dat zij stoffeert met citaten uit persartikels en mensenrechtenrapporten en bijlagen bij het verzoekschrift, merkt de Raad op dat dit reeds uitvoerig aan bod kwam bij de behandeling van de asielaanvraag. In het arrest waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, werd op grond van de objectieve informatie die door de commissaris-generaal werd aangeleverd, besloten *“dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) en kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra). Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.”* (RvV 23 september 2014, nr. 129 968, punt 2.14). De sporadische incidenten die verzoekster in haar verzoekschrift weergeeft en die geenszins op haar persoonlijke situatie kunnen worden betrokken, doen hieraan geen afbreuk. Zowel met betrekking tot de discriminatie als met de problematiek van de groepsverkrachtingen in Indië, wordt er in voormeld arrest van de Raad op gewezen dat verzoekster zelf nooit enig gender- of discriminatie-gerelateerd probleem had aangebracht bij haar gehoor op het Commissariaat-generaal.

3.9. Waar verzoekster beweert dat er geen enkele garantie bestaat dat zij niet zal worden teruggedleid naar China, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de commissaris-generaal *in fine* van zijn beslissing van 14 maart 2014 het volgende vermeldde: *“Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggedleid naar de Volksrepubliek China (VRC) doch wel kan worden teruggedleid naar India”*. Vervolgens werd in het reeds aangehaalde weigeringsarrest van de Raad gesteld dat het non-refoulementbeginsel in India de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet en dat uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat er de facto vanuit India geen Tibetanen aan de Chinese autoriteiten worden

overgedragen. Verzoekster levert kritiek op deze stelling, maar slaagt er niet in concrete informatie aan te reiken dat zij zelf, die overigens haar voorgehouden Chinese nationaliteit niet aantoonst en die bovendien over een geldige verblijfstitel in India beschikte, een reëel risico zou lopen om vanuit India naar China te worden gestuurd. Aangezien het ingeroepen risico niet berust op concrete feiten, komen de vraag van verzoekster naar bijkomende garanties en haar uitgebreide betoog over het optreden van de Chinese overheid jegens de Tibetaanse minderheid weinig relevant over.

3.10. Verzoekster laat na concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144 754). Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag. Verzoekster heeft derhalve geen verdedigbare grief aangevoerd die gestoeld is op een internationale verdragsbepaling waaraan zij een belang zou kunnen ontleen bij het aanvechten van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster geeft geen blijk van het rechtens vereiste belang bij haar beroep. De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, is gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN